

„Овчерь ми вчера са прости,
И четримя на рамо
Занесоу́х го на дзика,
Подз абзакъ-тѣ тамо.

Пѣше поплъ-тъ са шоптавъ галъ
И пѣшаше кадило;
И искрцоше отъ часъ на часъ
Прегинало-то ногило.

Испратиу́х го безъ хлѣвъ, безъ сѣдъ;
Отиде той далече:
Отъ този неговъ сѣтъ пѣтъ
Не ще са върне вече.

Азъ поминѣхъ кат' сѣдахъмы ний
Тамъ дѣтъ са чѣчоръ лѣе,
И дѣлахъмы: отъ двама ни
Кой повече ще живѣе.

И дѣлашецъ, отъ двама ни
Кой повече ще живѣе,
Вѣхрушка са на дъ нази свъ
И двама ни завѣа.

Тогази драгый мой овчерь
Изъ тежко си въздзѣхъ.
Попытау́х го съ каква сѣтъ,